АГОВ, НА ПОЛЯРНІЙ ЗІРЦІ!..

Сім яскравих зірок Малої Ведмедиці утворюють фігуру Ковша (українські народні назви цього сузір’я — Малий Віз, Пасіка). В нашому небі Мала Ведмедиця видима протягом року. Найяскравішою зіркою сузір’я є Полярна зоря 2-ї візуальної зоряної величини, розташована біля Північного полюса (звідси назва), тому її використовують для визначення напряму на Північ (улюблена зірка мореплавців) та широти місця, що приблизно дорівнює П. З. над горизонтом.

З астрономічного довідника

Чи є життя біля Полярної зірки, запитав мене якось один приятель і дещо "конкретизував" його: на якій— небудь тамтешній планеті (якщо вона там є), заселеній тамтешніми хомо сапієнсами. Чи якимись іншими аналогами нашого людства. Але хто про це достовірно скаже? Тому я нічого певного і не міг відповісти приятелю.

А так би хотілося дізнатися, так...

Тільки ж як до неї, до далекої Полярної зірки, що вічно сяє у нас над головами у високому зеніті дістатися земному хомо сапієнсу? Як зв’язатися з нею?.. Чи хоча б дати про себе знати... Яким-небудь сигнальчиком, що ми — Хомо сапієнси, — ще водимося в Сонячній системі, що розташована у спіральному рукаві Оріона місцевої галактики, званої Молочним шляхом. Знаходимось ми на далекій околиці — до центра Галактики від нас 25-30 тисяч світлових років. Конкретно — на третій планеті згадуваної Сонячної системи під назвою Земля.

Живемо. Поки що. На далекій-предалекій околиці Молочного Шляху.

Ще й співаємо...

— Співаємо?..

Та це ж... це ж ідея! Пошлемо до Полярної зірки — тамтешнім іншопланетянам нашу найпопулярнішу пісню. А раптом і вони її заспівають, га? Так ми зазнайомимося, встановимо контакти з позаземною цивілізацією — якщо вона там є.

Так чи не так вигукнуло американське агентство НАСА. І не довго думаючи, відправило до Полярної зірки (правда, за методом одного відомого чеховського героя — у село дідусеві) пісню "Через Всесвіт", хіт легендарної британської групи "Бітлз".

Трансляція була приурочена до 40-річного ювілею запису пісні і відбулася в 00.00 за Гринвічем 5 лютого 2007 року.

Сигнал антени був спрямований на Полярну зірку (Пол Макартні, колишній член групи "Бітлз" на всяк випадок попросив — як істинний джентльмен, — НАСА "передати привіт і найкращі побажання іншо— планетянам. Як ніби приятелям, з якими давненько не бачився).

І сигнал полетів та й полетів. До Полярної Зірки. З піснею-хітом "Бітлза".

Все, як кажуть, о’кей!

І все б нічого, та ось заковика. Чи одержать іншопланетні хомо сапієнси — за умови, звичайно, що вони там чомусь є, — пісенний дарунок землян? Про це ми дізнаємось так... так десь через 431 світловий рік. Рівно стільки йтиме туди сигнал з Землі — зі швидкістю 300 000 км на секунду! (З меншою швидкістю він туди і за тисячу літ не дістанеться!).

Та стільки ж — 431 світловий рік — землянам доведеться чекати відповіді. Якщо, звичайно, вона буде.

Отже, через якихось там 862 світлових роки земляни можуть отримати відповідь Полярної Зірки. Один рік, як сигнал послано, вже благополучно минув, лишився ще якийсь там 861.

Агов, на Полярній Зірці, агов у сузір'ї Малої Ведмедиці — ви чуєте нас? Агов, агов... (Що таке "агов" можуть поцікавитися іншопланетяни, а ми їм: агов, це вигук, уживається коли треба привернути чиюсь увагу, покликати когось...)

Агов, агов на Полярній Зірці?!.

Відповіді поки що ніц. Немає. Що ж, почекаємо. Лишилося чекати всього лише якийсь там 861 рік. Дасть Бог дочекаємося.

А тоді... Тоді — через 861 рік з добрим гаком в один прекрасний день із Всесвіту пролунає пребадьоре і радісне:

— А-гов... земляни?!. Агов!!! Це ми... Хто — ми? Тю! Та з Полярної Зірки. Ті, яким ви колись надіслали в дарунок пісню. Нею ми задоволені... хоч нічого й не второпали, У нас, щоб ви знала, інша музика і, зрозуміло, інші пісні.

— Яку...пісню? — подивуються земляни (якщо вони, звичайно, ще будуть на Землі). — Даруйте, але ви, шановні іншопланетяни, щось плутаєте. Ми ніякої пісні нікому не посилали... Хоча, стривайте, стривайте...Це, мабуть, наші далекі пра-пра щось там утнули.

ПОЛЯРНА ЗІРКА: Ми отримали ту пісню, що ви чи не тисячу літ тому її відіслали нам. Пригадуєте? Джон Ленон... Пол Макартні... Який Макартні? Ну ви й даєте!.. Та той, якого ви колись називали найбільшим... гм-гм.. композитором з часів Бетховена.

ЗЕМЛЯ: Бетховена ми знаємо, А якогось там Пола... Як ви кажете? Макартні? Вперше чуємо. Треба запитати в наших істориків. Хто вам його прислав?

ПОЛЯРНА ЗІРКА: Ви:

ЗЕМЛЯ: Ми— и? Пол...як ви кажете...Макартні? Найбільший композитор з часів Бетховена? Ну ви й даєте! Досиділись на своїй Полярній Зірці по саме далі нікуди! Прокніться, шановні, протріть, даруйте, баньки. Вершини вже давно пройдено. В музиці — це Бетховен, Бах, Моцарт. Звідтоді ніхто не піднімався вище. Та вже й не підніметься, А ви, якийсь там..."Бітлз"... Про яку групу ви торочите? Хоча стривайте, стривайте, щось пригадуємо...

ПОЛЯРНА ЗІРКА: Ну й пам’ять у вас!..

ЗЕМЛЯ (вражено): Так що ж ви хочете, шановні, як звідтоді минула чи не тисяча літ! У нас зараз зовсім інші захоплення. "Бітлз"... Пригадуймо тепер. Була у нас колись така архіпопулярна група, яка цілу бітломанію породила. Здається, ще в предалекому 1966 році вона досягнула піку своєї слави. Пригадується... Простирадла, на яких у якомусь там готелі спали музиканти "Бітлза", два меткі бізнесмени купили по 375 доларів за штуку і розрізали їх на 160 тисяч шматочків. Кожний розміром з дюйм, і успішно продали їх бітломанам— фанатам по долару за штуку... Розмели! Тоді бітло— манія сягнула розмірів всесвітньої епідемії, перетворившись у масовий психоз, істерику небувалих масштабів! Коли слухали їх, то непритомніли... Буцімто від захоплення. Чи ще від чогось там... Шматували на собі одяг. Ридма ридали... Якийсь психолог, пригадується, на повному серьйозі писав у пресі, що "Бітлз" викликає "статеве задоволення". ..Га? Як вам? Що буцімто на концертах того "Бітлза"деякі дівиці відчували навіть... даруйте, оргазм.

ПОЛЯРНА ЗІРКА: Який... пасаж! Чого ви нас про це не застерегли, як посилали пісню?

ЗЕМЛЯ: Саме тоді "Бітлз" став полоняником своєї слави, але через три роки група розпалася...А звідтоді, як минула чи не тисяча літ, ми за "Бітлз" і геть забули. У нас уже інших пісень співають.

ПОЛЯРНА ЗІРКА: Якщо у вас інших пісень співають, про "Бітлз" вже й забули, то на якого дідька ви його нам прислали?

(Це по-нашому "на якого дідька", іншопланетяни якось, мабуть, по іншому лайнулися).

ЗЕМЛЯ: Не врахували, що мода швидко змінюється.

ПОЛЯРНА ЗІРКА: Та й оргазм ми відчуваємо не на концертах, а дещо іншим... гм-гм...способом. Традиційним, і взагалі, це ваші кумири й ви з ними розбирайтеся. Самі вже інші пісні слухають, а нам присилають старезні та давнезні. Ті, про які вже й самі благополучно забули.

Розсердилися іншопланетяни з Полярної Зірки і більше не захотіли з нами контактувати.

От і думаєш... Справді, на той час — через 862 роки, — у нас уже інші будуть кумири — люди без них аж ніяк не можуть обійтися. І, зрозуміло, тоді співатимуть зовсім-зовсім інші пісні. Та й музика тоді в моді буде інша, (Але навряд, щоб значніша за Бетховена, Баха чи Моцарта!)

Правда, співатимуть, якщо... гм-гм... тоді ще взагалі на Землі співатимуть — ось у чім річ.

А якщо співатимуть — чомусь думається — оптиміст! — що таки співатимуть, — то співатимуть (і це вже точно), зовсім інших пісень.

Адже пісні в кожного покоління мають бути лише свої, і зовсім не ті, що буцімто, можуть викликати... гм-гм...оргазм.

Себто вони викликають, але — щось інше.